

Воїн-захисник – скільки понять, думок і надій у цьому слові, при одній лише згадці про нього відразу відчуються душевний спокій, відчуття умиротворення та віри у краще. Споконвічно кожен чоловік, син і батько є захисником своєї родини та своєї Неньки-Батьківщини. Це відчуття закладене з самого народження, воно передалося нам від діда-прадіда. Його неможливо набути чи виробити в собі, воно є в кожному з нас з перших і до останніх днів життя. Для когось це професія, але так чи інакше всі чоловіки є захисниками своїх близьких.

Історія нашої держави охоплена безліччю подій, що, на превеликий жаль, овіяні смутком й омیتі кров'ю мільйонів наших захисників. Не одне століття українські воїни відстоюють спокій світових держав. Від буремних козацьких часів до охоплених вогнем війн та революцій дев'ятнадцятого й двадцятого століть. Навіть нині, коли здавалося б усі конфлікти давно вичерпані, знайшлося місце кровопролитній війні. Кожного дня наші бійці доводять наше право на незалежність,

ЗАХИСНИКИ МАЙБУТНЬОГО

цілісність і самовизначення. Тисячі родин залишилися без батьків, матерів, синів і дочок. Адже військовий – це поняття без статі, війна не має жалю до народу – вона забирає в полон усіх без винятку. Йй байдуже на твій соціальний статус, життєве кредо чи то наскільки товстий твій гаманець. Вона може зачепити будь-яку родину, навіть коли її зовсім не чекають. Не одна дитина залишилась без матері чи батька. Хоч й існує вислів, що війна суто чоловіча справа, та насправді мільйони жінок йдуть пліч-о-пліч з чоловіками по цьому нелегкому досить тернистому шляху.

Ситуація, що склалася у сучасному українському сьогоденні, напрочуд добре об'єднала народ проти єдиної проблеми. Ніхто не хоче втрачати своїх рідних і близьких, водночас більш вагомим стає обов'язок військового. Адже нині його роль у суспільстві й для народу стала більш значущою, ніж

декілька років тому. Звичайно, ніхто не зможе зменшити той рівень небезпеки й відповідальності, що лягає на плечі військовослужбовця. Але попри все нині це звання звучить доблесно й почесно.

Заслуги цих людей перед народом неможливо переоцінити. Завдяки їм ми можемо без остраху працювати, навчатися, ростити нове покоління наших захисників. Кожного дня ми маємо бути вдячними їм за можливість прокидатися у мирі й спокої. Це почуття ми маємо прививати і майбутнім поколінням, адже нам перш за все треба виховувати гордість і повагу до людей неймовірної мужності, віри, самопожертви й відданості. Тим самим ми возвеличимо їхній подвиг нині й не дамо забути про нього в майбутньому.

Україна-ненька виховала тисячі мужніх синів і дочок, які віддано обороняли й обороняють її кордони. Від славних козацьких часів до сьо-

годення у кожному серці панує дух нескореності й незламності перед ворогом. Він передається від матері до дитини і тим більше осідає в наших душах. Кожен з нас певним чином причетний до цього, адже батьки виховують своїх нащадків як оборонців своєї держави, а ми, в свою чергу, закріплюємо статус військовика як чогось достойного та шляхетного для кожної людини. Десятки, сотні років тому наші попередники здобули й відстояли нашу державу і дали шанс на безтурботне майбутнє. Наше ж завдання зберегти й передати цей дар майбутнім поколінням. І, найголовніше, необхідно донести цінність цього дару та прищепити почуття гордості й поваги до тих, хто нам його дав.

Оборонець-визволитель української землі – звання, яке неможливо придбати чи виміняти, воно здобувається лише через тернистий шлях болю й страждань. Тому ми зобов'язані пишатися нашими захисниками, які дають нам можливість жити і змінювати світ на краще.

**Ярослава Насоненко,
студкор ДБФ**